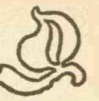

HET WONDER VAN HET DORP

DOOR WILLY CORNELISSEN-SCHEPP

ET kleine Italiaansche dorp was in feesttooi. De paar nauwe, bochtige straatjes die schuin opliepen tegen de berghelling, waren overboogd met slingers cedergras, kransen van olijfbaren kroonden de deuren der bouwvallige huisjes. Overal wapperde vlaggendoeck, wuifde groen en bloemen.

Het koningspaar zou op hun reis naar Zuid-Italië langs komen en twee volle uren vertoeven in het kleine gehucht aan den voet van den berg.

Het eigenlijk doel van het oponthoud van het hooie paar was de verwoesting te bezichtigen, die een aardchok en lavastroom eenige maanden geleden hadden aangericht. Maar in de vreugde eindelijk de vorsten in hun midden te hebben, hadden de bewoners het oorspronkelijk doel van de komst vergeten. En het bezoek, dat bedoeld was als een bezoek van rouwbeklag, scheen te worden omgezet in een vreugde- en kermisfeest, zooals de streek in tientallen van jaren niet gekend had.

Op het feestterrein, waar de kinderen onthaald zouden worden was een muziektent geplaatst. Overal waren groote en kleine tenten opgeslagen met bont gekleurd speelgoed, lekkernijen en fruit. Daar ook was de groote loods gebouwd, die de vliegma-chine borg, welke moest opstijgen, terwijl het koningspaar het terrein zou oprijden.

Het was een vliegtuig van nieuwe constructie, uitgevonden door Catella, een jong ingenieur, uit de streek ge-boortig. De bedoeling was, een demon-stratie voor het koningspaar te houden waarbij zijn nicht, die ook uit de streek geboortig was, hem zou ver-gezellen.

's Morgens, al uren voor het feest zou beginnen, liepen de kinderen in hun Zondagsche pakjes rond. Zesloopen rond om de groote houten loods, die het geheimzinnig tweevleugelig monster ver-borg. Ze gluurden met hun zwarte kijkers door de reten, peuterden met de krachtige bruine vingertjes tusschen de naden der planken.

Moeder Marietta tooide haar jongen met een grooten pasgevlochten krans van olijfbaren. Nog inniger dan anders legde ze haar handen op zijn hoofd met de zwarte krullen, voor hij met een vroolijk „Adio” wegsprong.

In gedachten bleef ze hem nastaren. Moeder Marietta had zorgen om haar eenig kind, haar Carlino, ofschoon hij beter, vromer, ernstiger en liefdevoller was dan eenig kind uit de streek. Al maanden geleden had heer pastoor het haar gezegd, hoe jammer het was, dat Carlino geen kind was van rijke ouders. Hij had het ware priesterbloed in de aderen. Hij had een verstand zoo vlug en zoo helder als geen der anderen, hij was vromer en standvastiger in het nakomen van zijn kerkelijke plichten dan de meeste volwassenen. Jammer, jammer, dat Carlino's moeder niet een klein sommetje over had. Dan kon hij naar het groote Seminarie in Rome. O, hij zou het zoo ver brengen, mis-schien wel tot kardinaal en misschien . . . misschien . . . de pauszetel was immers open voor allen . . .

Maar hoe kon Carlino naar het groote Seminarie? Moeder Marietta had dikwijls niet eens geld voor voldoende voedsel en kleeren en ze kende niemand aan wien ze geld vragen kon. En moeder Marietta's broer dan, vroeg heer pastoor. O, zeker, haar broer in Messina was welgesteld. Maar hoe kon ze hem geld vragen voor het kind, dat juist oorzaak was geweest, dat hij haar uit zijn huis had gejaagd. Dat ze zich gegeven had aan den mooien Philoppo Monti, den armen spoorwegaarbeider had hij haar nooit vergeven. Neen, daar hoefde ze niet aan te denken.

Toen had mijnheer pastoor bedroefd gezucht. 't Was jammer, heel jammer, moeder Marietta moest er nog maar eens goed over denken. De jongen was zoo begaafd, zoo vroom! Maar zonder geld, zonder één sold . . . de reis, het uitzet, de boeken . . . Dan moest Carlino maar evenals zijn vader aan de spoorlijnen gaan werken. Hij was wel tenger van bouw, niet bijzonder krachtig. Maar niet waar, anders zat er niet op! —

Dit gesprek had moeder Marietta vervolgd, dag en nacht. Ze voelde het als een misdaad tegen haar kind, dat ze hem door haar armoede de kans op heiligheid ontnemen moest. Een paar honderd Lire, als ze die maar had!

't Werd haar als een obsessie en het vergalde haar elke vreugd om den jongen. Vandaag kwamen de koning en de koningin en Carlino zou eerbiedig zijn vorst begroeten. En dan te moeten denken, dat als ze maar een paar honderd Lire had, eens misschien de groote koning in ootmoed knielen zou voor haar Carlino!

Ze kon er over peinzen, uren en uren, terwijl ze haar kleine huishouding deed, wanneer ze voor haar bouw-vallig huisje zat, starend over den overzonden weg. Ze voelde, hoe het verlangen, haar jongen het geld te verschaf-fen, haar soms dreigde slecht te maken. Met een ruk kon ze opschrikken angstig, voor haar eigen gedachten.

Maar nu was het feest en moeder Marietta moest zich haastig kleeden, om tijdig op het terrein te zijn bij Carlino. Ze knoopte haar kleurigsten hoofddoek om van rood en helgeel gestreepte zijde, dien Philoppo haar nog vóór de geboorte van Carlino geschonken had.

Dicht bij het feestterrein vond ze haar zoon. Hij had op haar gewacht en vol opgewondenheid vertelde hij, dat de vliegma-chine misschien niet op zou gaan. Mijnheer Catella's nicht was plotseling ziek geworden; er werd gezocht naar een anderen passagier.

Ze drongen naar voren, door de opgewonden menschen-menigte heen. Over een half uur zou het koningspaar aankomen, de tweedekker was reeds buiten gebracht.

Plotseling gingen de deuren van de loods wederom open. Catella, in zijn fonkelnieuw vliegenierscostuum trad naar buiten, gevolgd door een grooten, forschen kerel, zijn mechanicien. Deze klom op een bank en riep met luide stem: „Vierhonderd Lire biedt signor Catella aan den man of de vrouw uit het dorp die de luchtreis met hem maken wil.”

Even heerschte er een doodelijke stilte onder het volk, toen brak het lawaai los. Het was een wild geschreeuw en geroep, doch niemand trad naar voren.

Plotseling echter ontstond er een hevig gedrang aan

Een dezer dagen werd er te Arnhem een vossenjacht gehouden, welke eindigde op het landgoed Warnsbom, eigenaar Mr. Foxema. Aan deze jacht namen ongeveer 160 dames en heeren deel. (Foto v. Es.)

de linkerzijde der loods en even later trad moeder Marietta op de beide mannen toe.

Een gemompel van verwondering en afkeuring ging van mond tot mond, men verdrong zich om Carlino, die zijn moeder met angstigen blik nakeek.

De menschen zagen, hoe Catella zijn portefeuille uit zijn zak haalde en iets opschreef. Toen gaf hij moeder Marietta het beschreven blaadje papier. Het was een chèque, groot vierhonderd Lire.

Een oogenblik keek moeder Marietta de dichte menschen-haag als zoekend langs. Toen verhelderde haar gelaat, haastig snelde ze toe op den pastoor, die zich tusschen de toeschouwers bevond. Ze drukte hem de chèque in de hand. „Voor Carlino!” zei ze, met zulk een klank van hoog geluk in haar stem, dat het hem tranen in de oogen bracht. Voor hij den tijd vond haar toe te spreken, was ze reeds in de loods verdwenen.

Terwijl de pastoor, omstuwd door de nieuwsgierige omstanders Carlino zocht tusschen de opeengedrongen menigte, trok moeder Marietta de overkleeren en vliegeniers-kap aan van Catella's nicht.

Haar hart klopte wild, maar het was niet de vrees voor een mogelijk ongeluk, dat haar zou kunnen overkomen.

Carlino kon nu naar het Seminarie, Carlino zou heilig worden als heer pastoor, misschien zou hij het nog verder brengen, prelaat, kardinaal! . . .

„'t Is tijd, moeder Marietta! Ik hoop dat je mij zegen brengt!” riep Catella om den hoek.

Moeder Marietta knielde neer, sloeg een kruis en prevelde: „Heilige moeder Gods, help hem, maak hem tot een der dienaren van den Heiland!

Haastig stond ze op. Als in een droom trad ze naar buiten. Volgens de aanwijzing van Catella klom ze in het vliegtuig, blind en doof voor de haar omringende menigte, het gejoel en gejuich der menschen.

Terwijl onder donderend hoera-geroep het koninklijk echtpaar het terrein opreed, werd de motor aangezet.

Kleiner en kleiner werd de forsche tweedekker, tot hoog boven den krater stegen zij, als wilden de inzittenden zeg-gen, dat van nu af aan de mensch heerschappij had ver-kregen tot zelfs over den berg, die eeuwen aan eeuwen daar gestaan had als de godheid van het dorp, zegen brengend of verwoestend, als naar Zijn Hoogen Wil.

Maar . . . is het zinsbegoocheling . . . was die zwarte stip werkelijk een groote vogel . . . plotseling schiet ze

omlaag, nu wordt ze duidelijk zichtbaar! De groote vogel zwenkt, de vleugels schijnen te slaan in angstig klapwieken.

Het is doodstil in de lucht, de motor heeft opgehouden te werken. Plotseling helt het gevaarte, en als door een doodelijk schot getroffen stort de vogel omlaag.

Boven het jammeren en gillen der menigte uit klinkt een kreet, zóó doordringend, zóó snerpnd, dat een oogenblik aller oogen zich richten naar de plaats van waar ze kwam.

In 'doodsangst heeft Carlino zijn moeder gevolgd, tot hoog boven den bergtop uit. Als een looden band heeft die spanning zich om zijn hersens gelegd. De schrik, die daarop volgde, bij het zien neerstorten van het vliegtuig, heeft dien band doen springen en een kreet ontlokt aan zijn lippen, die niets menschelijks meer scheen te hebben. Daarna is hij met gesloten oogen en doodelijk bleke lippen tegen moeder Helena aangevallen. Hij was bewusteloos.

Twee dagen later heeft de begrafenis plaats van de slachtoffers van het droevig ongeluk. In de kleine kapel staan naast elkander de twee nog geopende kisten.

Catella is zoo verminkt dat men het doodskleed hoog op heeft getrokken, tot over het hoofd. Van moeder Marietta is al door een wonder het gelaat ongeschonden gebleven. Ze schijnt reeds in den val door den hevigen luchtdruk

gedood te zijn. Haar oogleden zijn vredig gesloten, om den mond ligt een uitdruk-king van hoog geluk.

Het flinkerende licht der lange kaar-sen speelt over het kleine glanzende al-taar erachter, werpt schaduwen en licht-strepen over de biddende koorknopen, over Carlino, die in zijn kanten koor-hemd neerknielt aan het voeteneinde.

Dan begint de klok te luiden en de mis neemt een aanvang.

Met heilige geestdrift beziel zingt Carlino mee in de koren, met ge-spannen aandacht volgt hij de woorden, die vanaf het spreekgestoelte door de kleine kerk klinken. En als de priester den zegen geeft, heeft hij het gevoel, alsof zijn hart opengaat en volstroomt met het glanzend witte licht, dat eens uitstraalde van zijn Heiland, hetzelfde licht uit zijn wonderdroom. Hij heeft het gevoel of hij zou kunnen meejuichen in de engelenkoren, hier, aan de voeten van zijn doode moeder. Want door zijn droom weet hij, dat ze niet dood is maar levend, meer levend dan hijzelf en zijn medemenschen.

De kisten worden gesloten en de processie verlaat het kerkje in statigen optocht.

Vlak achter de baarvan zijn moeder gaat Carlino, in zijn, kanten hoorhemd.

De dorpelingen, die langs den weg staan, slaan als hij voorbij komt, in vromen eerbied een kruis. Hij is geworden hun jonge Heilige, die het wonder gebracht heeft in het dorp. Als de processie voorbij is, steken ze de hoofden bijeen, en spreken over het wonder dat geschiedt is aan Carlino, terwijl hij in bezwijming lag en zijn moeder overging tot het land der dooden.

Moeder Helena staat te midden van een groepje luisterende vrouwen en ze verhaalt van het wonder.

In haar armen had ze den bewusteloozen knaap gehouden, totdat hij eindelijk de oogen weer opsloeg. Maar wat ze toen in zijn oogen, of zijn gelaat had gelezen, dat was de afspie-geling geweest van de hemelsche zaligheid.

In groote verrukking had de jongen verteld, hoe hij zijn moeder gezien had als een wit-stralende engelengestalte. Ze had hem gevoerd langs zingende engelenscharen, door hemelsche dreven, tot voor een gouden troon. Op dien troon zat de Heilige Vader. Die had de hand naar hem uitgestrekt en hem de treden van den zetel doen opstijgen. Als zegenend had hij de hand op zijn hoofd gelegd, en hij had gezegd: „Kom tot me, mijn zoon, uw moeder heeft den losprijs betaald. Eens zult ge zetelen als ik, als een der eerste dienaren Gods op den stoel van den Heiligen Petrus!”

Toen had zijn moeder hem teruggevoerd langs de juichende koren, en als in een visioen had hij het panorama van zijn geboortestad gezien. het feestterrein met de opeengepakte menigte, den kalen berg met zijn rookenden kratermond.

Terzijde daarvan, tegen de berghelling had hij de doode lichamen zien liggen van een vrouw en een man. Zijn moeder had er hem naar gewezen en ze had gezegd:

„Zie Carlino, daar ligt mijn doode lichaam, maar nu weet je, dat ik leef in de hemelsche gewesten, en dat ik altijd met je zal zijn. Ga nu, mijn kind, en volbreng je taak!”

Toen had hij zich voelen glijden, lager en lager, een oogen-blik had hij zichzelf zien liggen, bewusteloos in de armen van moeder Helena. Toen was er duisternis geweest, totdat hij de oogen opsloeg en weer tot bewustzijn kwam.

Zoo was het wonder gekomen in het kleine dorp aan den voet van den berg.

Een week later vertrok Carlino naar het Seminarie. Velen deden hem uitgeleide.

Het dorp heeft in den omtrek een roep van heiligheid gekregen, en de dorpelingen wachten, wachten, of eens de voorspelling in vervulling zal gaan.